

Валтер Мьорс
РУМО И ЧУДЕСАТА В МРАКА
Един роман от Замония в две книги,
илюстриран от автора

Книга Първа

Горният свят

I. Сребърната нишка

II. Неприсъстващите миниатюрковци

III. Волпертинг

III. Пътят на Смайк

V. Гринцолд и Льовенцан

Книга Втора

Долният свят

I. Щорр Косача

II. Хел

III. Медната дева

III. Укобах и Рибезел

V. Театърът на красивата смърт

VI. Червеното пророчество

Румо можеше добре да се бие.

Но в момента, когато започна неговата история, той не го знаеше, както не знаеше и че е волпертингер и че ще стане най-великият герой на Замония. Той не знаеше нито как е името му, нито кои са родителите му. Не знаеше откъде идва и накъде отива и знаеше само, че селският имот, в който живее, е неговият дом.

За Румо всяка сутрин започваше с цялата селска фамилия – седемчленно семейство от Радпичхахен-джуджета, която се събираше около кошничката му, възхищаваше се на спящото зверче и го събуждаше със сладка песничка. А после го заливаха с нежности. Милваха го зад ушите, люлееха го на ръце, гладеха го по козинката, мачкаха изпъкналите подутини по тила му, на което той отвръщаше с доволно ръмжене. В мига, в който Румо се изправеше на четирите си непохватни крачета, моментално ставаше център на вниманието. Приветстваха всяко негово действие и галовно го милваха и потупваха дори когато се препънеше в собствените си лапи. За Румо заделяха най-прясното мляко, на дървени въглища препичаха най-хрускавите наденички, запазваха най-хладното място на сянка и най-топлото място до камината. Когато провеждаше следобедната си дрямка, всички ходеха на пръсти, а щом се събудеше с прозевки, го подсилваха с топъл ябълков пай, какао и сладка сметана. Винаги имаше някой готов да си поиграе с Румо, да се поборичка с него или да се остави да бъде нахапан от беззъбата му уста. А вечер, щом Румо се изтощеше от лудориите, сресваха козината му с мека четка и му пееха, докато заспи. Да, Румо беше невяният господар на селския двор.

В двора имаше още много животни – и дойни крави, и полски коне, и блатни свине – всичките до едно бяха по-големи, по-силни или по-полезни от Румо, но никое от тях не се радваше на толкова популярност. Единственото създание, което не признаваше единовластието на Румо, беше черната гъска, която заради дългия си врат бе два пъти по-висока от него и го съскаше винаги, когато минеше покрай нея. Затова той колкото се можеше, я избягваше.

Една сутрин Румо се събуди в кошничката си не от сладката песен на Радпичхахените, а от остра болка. Усети нещо чуждо в устата си. Вътрешността на муцуната му за него винаги е била слузесто и влажно пространство, в която плъзгаше езика си по обла, гладка и мека повърхност, но днес там имаше нещо ново и обезпокояващо. В горната част на небцето, недалеч от горната устна, венецът се беше разцепил. Отдолу изглежда растеше някакво остро и гърбаво нещо, което му причиняваше пулсираща болка, и това никак не му харесваше.

Затова той реши да сподели неразположението си с широката общност, за да получи нужната доза нежност и състрадание.

Но наблизо нямаше никого. Трябваше някак да стигне до плевнята, където обикновено по това време по необясними за него причини джуджетата трупаха и разхвърляха слама около себе си. Пътят дотам, знаеше го от опит, бе пълен с препятствия: направо през кухнята, през верандата с дървени тараби, после надолу по стълбите, по калния двор покрай тъпата гъска, през поилките за животни, тънещи в неизменните изпражнения от блатни свине – отсечката беше трудна и Румо обикновено я изминаваше, носен на ръце от децата на Радпичхахените. Само ако можеше да не лази на четири крака и непрекъснато да се спъва! Колко хубаво щеше да е и той като Радпичхахените да може да припка на два крака!

Румо се изкатери по кошничката, стъпи на задните си крачета и с пъшкане изправи горната част на тялото си. Залитна надясно, после наляво, но накрая застана прав като кол. Ха! Не било трудно!

И замарширува напред като същински Радпичхахен. Гордост изпълни душата му – едно чисто ново за него чувство, което го окрили. Без нито веднъж да се препъне, той мина през цялата кухня, бутна открянатата врата и дори успя да слезе по четирите стъпала на верандата. Разкрячен, сякаш ходеше на кокили, той тръгна по двора. Утринното слънце

стопли козината му, въздухът бе хладен и освежаващ. Румо вдиша дълбоко, дигна предните си лапи на височината на хълбоците и избута черната гъска, с която неочаквано се бе изравнил по височина. Тя отстъпи назад и стъписано го погледна; поиска да изсъска нещо подире му, но от изненада бе загубила дар-слово. Румо дори не я удостои с поглед, той просто продължи необезпокояван да крачи напред. Беше толкова голям и щастлив, както никога досега.

За момент Румо се спря да се наслади на слънчевите лъчи по козината си. Запримигва срещу заслепяващата го светлина, притвори клепки и отново видя света, който му се явяваше всеки път, щом затвореше очи. Това бе свят на ухания, които трепкаха и подухваха в хиляди цветове: тънки лентички от червена, жълта, зелена и синя светлина, пърхащи хаотично една през друга. Зелената лентичка на сочния храст розмарин, избуяващ близо до него, жълтата – на вкусните лимонени сладки, които се печеха в кухнята, червената – на дима от тлеещата купчина компост. Син беше свежият утринен бриз, носещ дъха на близкото море, а имаше още много, много цветове – и неприятни, и мръсни като кафявото знаме на говната, в които блатните свине се въргалиха. Но това, което истински го учуди, бе един цвят, който никога преди не беше подушвал. Високо горе, над всички земни миризми, се вееше самотна сребърна лентичка. Бе тънка и нежна, всъщност само една нишка, но той я видя ясно с вътрешното си зрение.

Странно безпокойство обзе Румо, един мъгляв копнеж и непознато до момента желание го жегна в гърдите – да изостави всичко зад себе си и да замине нанякъде. Той вдиша дълбоко и по тялото му пробягаха тръпки – толкова силно и красиво бе чувството в неговата душа. От дълбините на малкото си детско сърце Румо почувства, че ако направи Сребърната нишка пътеводител в своя живот и я следва с обонянието си, докато открие началото ѝ, там ще намери своето щастие.

Но първо трябваше да стигне до плевнята, за да се оплаче. Румо отвори очи и продължи да марширува напред. Обаче щом застана пред тежката червена завеса, която предпазваше сеното в плевнята да не пресъхне или да не се запали, той изведнъж се сепна. Ново, необяснимо чувство секна триумфацията му марш. Коленете му омекнаха и Румо трябваше да се бори с желанието си да не падне отново на четири крака. Кръвта забуча в главата му, предните му лапи затрепериха и пот изби по челото му.

Румо не знаеше, че червената завеса щеше да отбележи нов етап от живота му, че е на прага да се откъсне от животинското си наследство. Не знаеше, че в бъдеще щяха да го гледат със съвсем други очи, щом я прекрачи на два крака, понеже изправено ходещият волпертингер получава много повече уважение от дивия волпертингер. Но той чувстваше, че за него е важно да влезе в плевнята. Малкото му сърце лудо думкаше. Беше объркан и изплашен от своя кураж: Румо имаше сценична треска.

И той реши да направи това, което всеки актьор би направил на негово място: да шпионира какво прави публиката. Затова Румо предпазливо провря глава през завесата и погледна.

Вътре бе тъмно и му трябваше време, докато очите му, заслепени от слънцето, привикнат. Отначало Румо разпозна само грубите сенки на гредоредата, балите слама и широките ивици слънчева светлина между тях, които нахлуваха диагонално през капандурите на хамбара. Примигна още веднъж, а после установи, че случващото се в плевнята изобщо не отговаряше на очакванията му. *Не* радпичахените бяха заети с това да тъпчат слама в чували, а по-скоро някакви едри, рогати, чернокозинести и еднооки субекти бяха заети да тъпчат Радпичахените в чували.

Но това съвсем не обезпокои Румо. Той бе навикнал всеки ден да вижда необясними неща в света на големите. Само преди няколко дена в двора им бяха довели една тримила¹ - ама че суматоха! Всички панически се разбягаха като пилци преди буря, а тримилата часове наред бля, сякаш беше безмозъчна по природа. После я завързаха за дървената кошара, тя започна лакомо да се тъпче със сено и се превърна в отегчително ежедневие. Затова великаните не уплашиха Румо. В двора на Радпичхахените имаше същества, които – ако се мерят по отвратителност – ги превъзхождаха многократно. Видът на Орнските блатни свине например е поносим само ако човек всъщност знае колко са вкусни, като им се одере пъпчивата кожа и се опекаат на шиш. Но в лицата на еднооките великани имаше нещо, което силно ги отличаваше от гнусния образ на блатните свине: и това бе злобата, която блестеше в окото им. Но и този блясък не подсказа нищо на Румо – той още нямаше никакъв опит. Той дори не знаеше какво е злоба.

И тъй, Румо прекрачи завесата. Сценичната треска се изпари и бе заместена от леденостудено спокойствие. За първи път Румо стана свидетел на умението си да запази почти неестествено хладнокръвие в напрегната ситуация. Той направи една крачка напред и се изкашля по маниера на волпертингерите: изпръхтя два пъти през влажен нос.

Наложил му се обаче да установи, че никой не му обръща внимание. Великаните в плевнята продължаваха невпечатлено да се занимават с работата си да тъпчат Радпичхахените в чувалите, а Радпичхахените продължаваха да ридаят и да пищят. Румо бе оскърбен. Пренебрегна го – него, който ходеше на два крака. Него, който понасяше болката в устата си!

И внезапно разбра какво трябва да стори: да заговори. Отведнъж се беше научил да ходи на два крака, значи и говоренето нямаше да е трудно. За привличане на вниманието Румо реши да каже две изречения.

Първото: „Мога да ходя!”

И второто: „Муцуната ме боли!”

После всички щяха да го обгрижат и да го обсипят с любов. Румо отвори уста, пое дълбоко дъх и изговори:

- Граа гра граха!

- Рааха рагра ха гра!

Не се получи точно както си го представяше, но излезе от неговата уста, прозвуча нелошо и оказа ефект. Чернокозинестите престанаха да тъпчат Радпичхахените в чувалите. Радпичхахените престанаха да пищят. Всички погледи се обърнаха към Румо.

Внезапно краката на Румо се разтрепериха, а дупето му натежа като олово. За момент успя да запази равновесие, но после се килна назад, тупна и остана седнал в прахоляка. За Румо това беше една нова опитност: той направи първата си голяма грешка в живота. Един циклоп пристъпи към него, хвана го за ушите и го натика в чувала.

---

¹ Кръстоска между едногърба и двугърба камила с три гърбици, която може да издържи до три седмици без вода в пълна работоспособност. – Бел. ред.